

Φασουλής και Περικλήτος,
δ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.—Νά σέ φιλήσω, Περικλή...

Π.—

Γιατί, μωρέ κομπήτη ;

Φ.—Γιὰ τὸν Δεσπότη Καλλιγὰ, γιὰ τὸν Μητροπολίτη.

Π.—

Και τέλος πάντων έγινε ;

Φ.—

Ἄστατα δὲν σὺ κάνω...

Μητροπολίτης έγινε και μετὲ παραπάνω.
Και εἶπε ὁ Πανάρετος ἴσους ἄλλους ἐν γαλήνῃ :
«ἀφοῦ κανένας ἀπὸ μᾶς δὲν εἰσπορεὶ νὰ γίνῃ,
» ἄς κάνωμε τὸν Καλλιγὰ Μητροπολίτη τώρα
» και ἄς τὸν προσκυνήσωμε σὰν μάγοι μετὰ τὰ θῶρα.»

Και εἶπαν ἴσὺν Πανάρετος ὁ ἄλλοι ταπεινός :

«Μητροπολίτης ἄς γενῆ ὁ νέτος Γερμανός,
» εὐτω γὰρ θέλει ὁ Πατήρ ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς,
» κ' ἑσθὴς τὴν πόρτα κλείσεται νὰ μὴν εἰσθῆ κανείς.»

Ταῦτα εἰπόντες ἐκλείσαν παράθωρα και θύρας
και ὄψωσαν εἰ Ἄγιος πρὸς οὐρανὸν τὰς χεῖρας
κ' ἐκίρυσαν τὸν Καλλιγὰ οὐστὸ Μητροπολίτη
κ' ἐκέρβασε τὴν ἐκλογή κ' ἔδωκε μοναχοῦνι,
ἀλλ' ὁ Δελουκάς κόκκινος ὡς εἶδος ἔναι
μόνον ἐκεῖνος ἔδωκε ἴσὺν Καλλιγὰ λευκῆ.

Μὰ εἶπε και ὁ Γερμανός, ὁ πάνσοφος Πρεσβύτερος :

«ὅταν καὲν θέλω νὰ γενῶ πῶσος Μητροπολίτης,
» ἐν τούτοις, τίνα ἐν Χριστῷ κ' ἀπόγονοι μακρῶν,

» ἀφοῦ τὸ ἐπιμένετε νὰ γίνω ἄρον ἄρον,

» γιὰ τοῦτο ἐκτιμῶν κ' ἐγὼ τὰ προτερήματά μου

» φησίζω μετὰ τὰ χέρια μου τὴν Ἀγιότητα μου.»

Εἶπε αὐτὰ ὁ Καλλιγὰς, μνησθὲς τὸν ἀρετῶν του,

και παρευθὸς ἐψήφισε κ' αὐτὸς τὸν ἑαυτὸν του,

και τότε πλέον έγινε μεγάλη φασαρία

και ἄρχισαν τὰ μάσκούλια και τὰ καμπαναρία,

κ' ἔγχε ἡ οὐμπολίτιους και τὸσις μαλαγάναις,

και εἰλας τῆς Ἁγίας Σοφίας ὀημιαιονὶ ἡ καρπάναις,

και τοῦ κλεινοῦ Πρωθυπουργοῦ ἐγέλασαν τὰ χεῖρα,

κ' ὁ Ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν μετὰ μαυρο πετραχηλὶ

ἰνὸνῆντο ἴσὺν Φάληρο κατέβη νὰ γληντίσω

και ἦψε ἦψε κ' έγινε στουπὶ ἀπὸ τὸ μεθῶς,

κ' ἐπήσαν εἰς τὸν Καλλιγὰ και τοῦκιμαν καντάδες

Κεφαλλονταῖς μερικὸι και ἄλλοι κουβαρντιάδες,

κ' ὁ Δεληγιάννης ἔχασε Παρασκευὴ και Τρίτη

κ' ὠμίλησε εἰς τὸν Κερῶ γιὰ τὸν Μητροπολίτη,

και ἴσὺν Παρίσις ἴναίσε τοῦ Καλλιγὰ τὴν κάπα

κ' εἶδος ἐτηλεγράφουε γιὰ τοῦτον και ἴσὺν Πάππα.

Π.—Κι' ὁ ἄγιος Μεθόδιος ; ...

Φ.—

Ἦ ἀποφρῆς ἡμέρα ! ..

παραίτησε τὸν Γολγοθᾶ κ' ἐπήγε κομπήτρα,

κ' ἐσθίκωσε, βρε Περικλή, τὰ ράσια ὡς ἀπάνω

και θυμωμένος ἐσκουῖσε ἐνὰ ὄμμα τί θὰ κάνω.»

«Ἄφοῦ ἔχειροτόνησαν αὐτὸν Μητροπολίτην

οἱ Συρρακοὶ τὸν Μπόμπουλη θὰ βγάλουν μοναχοῦνι,

» κ' ὁ ἔθρος εἰς τὴν κλήτη του θὰ πάω νὰ ψηφίσω,
» και ἐπονος ψήρω μ' ἀρνήθη κατάρα θὰ τὰφήσω»

Π.—Ἀμμ' ὁ Κολάτσιος, Φασουλῆ ; ...

Φ.—

Τὸν οὐρανὸν κυττάζει

και τῶν πατέρων τοὺς θεομοῖς ἀκόμη ἐξετάζει
και τῆς Συνόδου, Περικλή, τῆς ἐν Λαοδικείᾳ,
φωνάζει δὲ κ' ὁ Δαμαλαῖς πῶς εἶναι ἀδικία

και σχίζει ὅσα ἔγραψε και κρύβει ἴσὺν ντουλάπη
πατέρων και Συνοδικῶν πανάργα κρυψάνη,
και γοῖρε ὁ παππᾶ-Σκληρὸς και ὁ Μυριανθούσης

κ' ἐγὼ και οὐ και ὁ ἐντὸς κ' ἐκτὸς τῆς πρωτευούσης,
και σάξεται ἡ πίστις μας ἐκ τοσοῦ ναυαγίου

και ἄλη καθαρίζεται ἡ κόπρος τοῦ Ἀδύελου,
και ἀναλάμπουν φαίνεται τοῦ Καλλιγὰ τῆστέρι,
τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ Ἄγιον ὡς εἶδος περιστερῆ

φωνάζει ἀπὸ τὰ φηλᾶ ἴσὺν πέρατα τοῦ κόσμου :

«ὅσους ἐστὶν ὁ Γερμανός, ὁ προσφιλὴς υἱὸς μου,
» εἰν φ' ὑπόδοξης σοφῆς ὁ κύριος Τρικοῦσης

«ὅταν ἄς φιλή τὸ χεῖρ του πᾶς εὐσεβῆς χυλιτούσης.»

Γιὰ τοῦτο πῆγαινε και οὐ μετὰ τὸ ἀσπὶρ

και φίλησε κ' ἐκ μέρους του τοῦ Καλλιγὰ τὸ χεῖρ,

και τὴν ἄγια του εὐχὴν εἶπε του νὰ σοῦ ἐδῶση

κ' εὐχῆσού του ὁ Ὑψίστος νὰ τὸν κατευθώσῃ.

Ἐν τούτοις σοῦ γνωστοποιεῖ και σουτραβῆ καρδίας

πῶς ἴβηαινε κ' ὁ Σαλιάρ-Γιούγκ, ὁ Πρίγκηψ ἴσὺν Ἰνδίας,

αὐτὸς ποῦ σὰν τὸν ἔπιανε μεγάλη στενοχώρια

ἴπευσε τὰ παπούτσου και ἐμπερὸς εἰς τὴν Βιστώρια

και ὅταν ἔρχετο συγγιὰ νὰ κάμῃ τάπαυτα τὴν

τρεις βουλοὶ τὸν ἐκῆθηκε ἐντὸς τοῦ ἀποπάτου.

Π.—Μπᾶ ! τὸν καθέμενο ! ..

Φ.—

Ἔδωσε τὴν καρφαλὴν του κλίνων

κ' αὐτὸς ὁ πρῶτος σὺμαργος και φίλος τῶν Ἑλλήνων,

ποῦ τὸν Τρικοῦθι ἑβάμαζε μετὰ τὰ ὀσάτα του

κ' ἐκπέτατο τοὺς Ἑλληνας κ' ἐντὸς τοῦ ἀποπάτου.

Ἦτο Φιλῆλλον ἀληθῆς και τῶν Ἑγγλέζων στύλος,

και ἄλλοι ἔχρημάτους τοῦ Δουδαϊσμοῦ φίλος.

Π.—Ἄς ἔχη γατὰ ἑλαφρὰ κ' αὐτὸς ὁ μακαρίτης

κ' ἄς τοῦ ἐδῶσῃ μὲν εὐχὴ και ὁ Μητροπολίτης.

Φ.—Περὶ αὐτοῦ ἐκπέταμα πολλὰ νὰ σοῦ μῆλωσω,

ἀλλὰ εἰδὲ πησιόν μου νὰ σὲ γλυκοφιλήσω.

Π.—Ποῦ πῆς ;

Φ.—Σ' ἀφίνω μόνο σου γιὰ κάμποσο καιρὸ

ὡς ποῦ νὰ εἰθῆρ, Περικλή, τοῦ Σούλη τὸ νερὸ,

και θουνατὰ μπαγιάρωσε τὸν ἀκριβὸ σου φίλο,

διότι τὸν Ἰούλων δὲν θὰ μοῦ ἐδῶσε εἶλο.

Ὁρεβούαρ . . . ὀγιάνε, καθ' ἑλα εὐδοκίμανε,

και τὸν θανόντα Σαλιάρ-Γιούγκε ποτὲ σου μὴ λησμονεῖ.

Π.—Ὁρεβούαρ, βρε Φασουλῆ, και λάβε δὲρ χαστούκια,

μὰ γύρνα και τὴ ράχη σου νὰ σπᾶσω δὲρ ματσούκια.